

DESPRE TERRI BLACKSTOCK ȘI CĂRȚILE EI

„Dialogul spumos și răsturnările de situație te fac să nu mai poți lăsa această carte din mână, iar suspansul cu care se încheie ultimul capitol lasă lucrurile gata pregătite pentru o continuare.”

– *Publishers Weekly* despre romanul *If I Run (Dacă fug)**

„Thriller dinamic, de-a dreptul fascinant, *Dacă fug* este presărat cu aluzii creștine clare. Deși nu are un caracter moralizator, stratificarea la nivel de semnificație contribuie la complexitatea acestui roman plin de suspans. O lectură captivantă cu un final absolut imprevizibil ce îl determină pe cititor să se întrebe dacă urmează o continuare.”

– *NY Journal of Books*

„Puțini scriitori creează un mister/un suspans mai bine decât Terri Blackstock, astfel că am profitat de ocazie și am citit cel mai recent roman al său, *Dacă fug*... Nu mai are rost să spun că, în momentul în care va fi publicată cea de a doua carte, nu va exista vreo ezitare din partea mea. Voi alergeră să stau la coadă.”

– *Love & Faith in Fiction*

„*Dacă fug* este un roman de suspans care te ține prins în mrejele sale. Ambele personaje principale sunt foarte atrăgătoare și-l farmecă realmente pe cititor... Tensiunea este palpabilă pe parcursul întregului roman și nu slăbește din intensitate până la final... îl recomand cu căldură.”

– *Mysterious Reviews*

* Carte apărută cu acest titlu la Editura ACT și Politon, București, 2016. (n. ed.)

„Cea mai recentă carte a lui Blackstock, *Dacă fug*, este cel mai bun roman de suspans pe care l-am citit în ultimele decenii. Clocotind de secrete și de un suspans ce te ține cu sufletul la gură, cu personaje extrem de bine conturate, este o poveste care te captivează până la final. Citește-o! Dă fuga s-o cumperi! Atât e de bună!”

– Colleen Coble, autoarea seriilor *Mermaid Moon* (*Luna sirenei*) și *Hope Beach* (*Plaja speranței*), bestselleruri *USA Today*

„Finalul pasionant și incitant al trilogiei *Moonlighters* de Blackstock e ca o călătorie cu peripeții. Intriga și pericolul ating un punct culminant dramatic, în timp ce ticăloșii sunt puși la zid.”

– *Romantic Times* despre romanul *Twisted Innocence* (*Inocență pervertită*)

„Fanii lui Blackstock vor fi absorbiți de acest al treilea roman din seria *Moonlighters*, ale cărui teme sunt iertarea și acordarea celei de-a doua șanse. Deși poate fi citit și ca un roman de sine stătător, cititorii vor înțelege mai bine personajele, dacă au lecturat deja volumele anterioare ale seriei.”

– *CBA Retailers și Resources* despre romanul *Twisted Innocence*

„Cartea a doua a seriei *Moonlighters* de Blackstock debutează cu un incident înspăimântător și din acest moment abundă în adrenalină. Este o poveste despre decepție, lăcomie și secrete destăinuie la momentul potrivit, ce se desfășoară pe mai multe planuri, pentru a păstra vii interesul și curiozitatea cititorilor.”

– *RT Book Reviews*, recenzie de 4 stele pentru romanul *Distortion* (*Distorsiunea*)

„Blackstock își conturează personajele de așa manieră încât să scape din aproape orice situație – ca, de exemplu, să facă parte dintr-o familie în care se întâmplă un număr impresionant de crime –, dar să rămână credibile în continuare. *Distortion (Distorsiunea)* este un roman de suspans extraordinar, dar, mai mult decât atât, dezvăluie anumite atitudini și acțiuni care îi vor face pe cititori să-și examineze propriile modele și valori.”

– *Crosswalk.com*

„Stilul vioi, povestea captivantă și ritmul alert fac din acest thriller un alt roman de succes al lui Blackstock. Recomandat cititorilor pasionați de scrierile lui Lynette Eason și Erin Healy.”

– *Library Journal*, recenzie a romanului *Downfall (Decăderea)*

„Poveste complexă și plină de suspans, acest roman polițist ne prezintă într-un ritm alert un clovn ciudat suspect de crimă, dar și un vizitator amenințător de blog.”

– *Publishers Weekly*, despre romanul *Truth Stained Lies (Adevărul a pătat minciunile)*

„Seria *The Restoration (Restituirea)* are un final dramatic. Blackstock dovedește că are un talent desăvârșit în a aduce la suprafață dileme spirituale, permițându-le cititorilor să se confrunte cu ele odată cu personajele. Este concluzia potrivită pentru această serie unică.”

– *RT Books Reviews*, recenzie de 4,5 stele pentru romanul *Dawn's Light (Lumina zorilor)*

„Scriitură bună, detalii descriptive bine șlefuite, personaje irezistibile și un final ce nu sucombă în răspunsuri previzibile, iată elementele ce te silesc să dai pagină după pagină, făcând din această carte un roman captivant pentru cititorii amatori de ficțiune creștină de suspans.”

– *Publishers Weekly*, despre romanul *Cape Refuge*

„Stilul narativ extraordinar al lui Blackstock îi va face pe cititori să rămână treji până târziu în noapte, dând pagină după pagină, pentru a afla identitatea făptașului din acest uimitor roman polițist. Punerea în scenă unică și viziunea asupra scenei muzicale din Nashville sunt fascinante. Iubitorii de suspans se vor bucura garantat de o tratație încântătoare.”

– *RT Books Reviews*, recenzie de 4,5 stele, distincția *Top Pick!* acordată romanului *Double Minds (Minți duble)*, nominalizat în anul 2009 la premiul *Best Inspirational Novel*

„Captivată încă de la primul rând, am suferit pentru Kara, Lizzie și povestea lor emoționantă. Sfârșitul convingător nu mi-a îndepărtat tristețea, mai ales că în acest roman este vorba despre ceva mai mult decât despre viața a două fete și despre suferințele pe care nu ar fi trebuit să le cunoască niciodată. Doamna Blackstock dă dovadă de foarte mult tact și abilitate în privința trăsăturilor condamnabile ale personajelor sale (promiscuitatea și avortul ulterior, menționate în treacăt). Cartea este atât de bine scrisă încât cu greu îți vine să crezi că este pură ficțiune.”

– *RT Books Reviews*, recenzie de 4 stele acordată romanului *Covenant Child (Copilul legământului)*

„Îndepărtându-se de celelalte romane polițiste ale ei care te țin cu sufletul la gură, Blackstock pătrunde în lumea unui infractor care și-a găsit nașul. Acest roman alert nu oferă nicio răsturnare de situație uluitoare, însă povestea este incredibil de bine spusă, fascinându-l pe cititor până la sfârșit.”

– *RT Books Reviews*, recenzie de 4 stele pentru romanul *Shadow in Serenity* (*Seninătate umbrită*)

ALTE CĂRȚI DE TERRI BLACKSTOCK

Seria DACĂ FUG

- 1 *Dacă fug*
- 2 *Dacă mă găsesc*
- 3 *If I Live*

Seria THE MOONLIGHTERS

- 1 *Truth Stained Lies*
- 2 *Distortion*
- 3 *Twisted Innocence*

Seria THE RESTORATION

- 1 *Last Light*
- 2 *Night Light*
- 3 *True Light*
- 4 *Dawn's Light*

Seria THE INTERVENTION

- 1 *Intervention*
- 2 *Vicious Cycle*
- 3 *Downfall*

Seria THE CAPE REFUGE

- 1 *Cape Refuge*
- 2 *Southern Storm*
- 3 *River's Edge*
- 4 *Breaker's Reef*

NEWPOINTE 911

- 1 *Private Justice*
- 2 *Shadow of Doubt*
- 3 *Word of Honor*
- 4 *Trial by Fire*
- 5 *Line of Duty*

The SUN COAST CHRONICLES

- 1 *Evidence of Mercy*
- 2 *Justifiable Means*

3 *Ulterior Motives*

4 *Presumption of Guilt*

SECOND CHANCES

- 1 *Never Again Good-Bye*
- 2 *When Dreams Cross*
- 3 *Blind Trust*
- 4 *Broken Wings*

CU BEVERLY LAHAYE

- 1 *Seasons Under Heaven*
- 2 *Showers in Season*
- 3 *Times and Seasons*
- 4 *Season of Blessing*

PROZĂ SCURTĂ

Seaside

The Listener (inițial, *The Heart Reader*)

The Heart Reader of Franklin High

The Gifted

The Gifted Sophomores

ALTE CĂRȚI

Shadow in Serenity

Predator

Double Minds

Soul Restoration: Hope for the Weary

Emerald Windows

Miracles (*The Listener / The Gifted*)

Covenant Child

Sweet Delights

Chance of Loving You

TERRI BLACKSTOCK

autoare de bestselleruri *New York Times*

DACĂ
MĂ GĂSESC

Traducere din limba engleză de
Mirela-Mădălina Ionescu

 ACT și Politon

2021

Această carte le este dedicată cu drag nazarinenilor.

CASEY

Girofarurile din oglinda retrovizoare aproape că măucid. N-am parcurs mai mult de 16 kilometri de când am ieșit din Shady Grove și deja văd că poliția face slalom printre mașinile aflate în urma mea, cu sirenele pâlپând și urlând întruna, semănând teroare cu becurile lor albastre în mașina mea de pe care se scurge ploaia. Nu am unde să trag pe dreapta – traficul din fața mea este blocat, iar marginile drumului sunt străjuite de șanțuri și de o parte și de alta.

Inima îmi bate nebunește și mă trezesc scăldată de sudoare.

Simt totuși o oarecare ușurare. Totul se va sfârși în curând: întreaga poveste cu fuga și încercările mele de a mă ascunde, încercarea de a pretinde că sunt altcineva, această detașare de viața reală, mai ales când relațiile cu ceilalți pot fi atât de dureroase atunci când trebuie să le smulgi din tine ca pe niște benzi de ceară. Însă imediat ce mă las cuprinsă de acest sentiment de ușurare, realitatea îl și alungă. Viața mea este, de fapt, cea care se va sfârși de

îndată ce voi fi predată persecutorului meu. Iar apoi se vor lua de familia mea.

Mă privesc în oglinda retrovizoare. Mă vor identifica imediat din cauza rănilor. Am obrazul vânăt și umflat, iar mâna îmi este lipicioasă de la sânge. Pe sub blugii ruți, îmi simt picioarele învinețite și însângerate. Nu le va păsa că în această seară m-am luptat pentru a salva două vieți: a mea și a altcuiva. Nu va conta binele pe care l-am făcut, deoarece locul în care a fost ucis cel mai bun prieten al meu era înțesat cu propriul meu ADN. Pentru ei, sunt o criminală cu sânge rece. Vor spune că merit tot ce mi se întâmplă.

În timp ce mașinile poliției își fac loc prin trafic, apropiindu-se de mine, opresc în parcare a unui cinematograf, știind deja că polițiștii se vor repezi spre mine și mă vor înconjura cu armele scoase.

Însă ei își continuă drumul pe șoseaua alunecoasă, trecând în grabă pe lângă parcare. Ținându-mi respirația, mă răsucesc în scaun și văd uimită pe geamul umed din spate că se opresc la destinația lor, aflată la vreun kilometru mai în față. Este vorba despre un accident în care au fost implicate două mașini; echipajele de poliție îl izolează, oprind traficul.

Răsuflu ușurată în timp ce lacrimile îmi întunecă privirea. Așadar încă nu s-a sfârșit. Mai este. Voi fugi în continuare.

Mă șterg la ochi cu mâneca udă a cămășii, reușind să mă adun suficient cât să trag mașina în partea cufundată în întuneric a parcării cinematografului. Iau poșeta și geanta de voiaj pe care le-am ascuns acum câteva zile sub scaun. Scotocesc prin poșetă și găsesc un fard de ten și un ruj. Îmi doresc să fi avut la mine ceva pentru pleoape și baza de

machiaj, dar le-am lăsat în apartamentul în care nu mă voi mai putea întoarce niciodată.

Aprind lumina de la oglinda retrovizoare, îmi întind fardul peste obrazul învinețit și dau puțin deasupra buzei. Folosesc rujul pentru a adăuga puțină culoare în obraji, încercând să îi fac să arate mai normal.

Nu-i perfect, dar cel puțin nu sare în ochi imediat că am fost bătută în seara asta. Deschid geanta de voiaj și scot șapca de baseball neagră, simplă, apoi îmi prind părul într-o coadă de cal pe care o trec prin partea din spate a șepcii.

Caut prin scumiera mașinii și dau de un bănuț pe care sper să îl pot folosi pe post de șurubelniță. Mă strecor afară din mașină și mă întorc în partea din față a parcurii. Este târziu, iar ultimul film s-a terminat, însă câteva mașini mai sunt parcate încă ici și colo. Un Buik ruginit cu două roți dezumflate se află cel mai aproape de mine, așa că mă las în genunchi în spatele lui și îi deșurubez plăcuța de înmatriculare, în timp ce ploaia mă face ciuciulete.

Apoi mă grăbesc să mă întorc la mașină și să îi înlocuiesc plăcuța. În curând vor extinde căutările pentru Kia mea. Va trebui să scap de ea, s-o las pe undeva, dar până nu voi ajunge suficient de departe de oraș va merge și așa.

Găsesc o stradă laterală și o iau pe acolo, îndepărtându-mă de trafic și de accident. Merg pe șosele laterale, încercând să mă îndrept spre vest. După aproximativ o oră, nu mă mai aștept să aud sirenele poliției din minut în minut. Nu am idee unde mă aflu, dar când nu ai nicio destinație, nu mai contează dacă te rătăcești.

Câteva ore mai târziu, trec granița statului Mississippi, lăsând Alabama și Georgia în urmă. Trebuie să scap cât mai curând de mașină.

Mă doare maxilarul, la fel genunchiul și tibia însângera-tă și simt cum pune stăpânire pe mine oboseala. Trebuie să ajung undeva să mă curăț.

Peste aproximativ o oră, intru într-un orașel mizer, în care bărbații trândăvesc pe la colț de stradă. Ocolesc pe o alee, dar niciun loc nu pare prea sigur. Mai în față este un motel căruia cu greu i-ar putea acorda o stea, însă oamenii par mai degrabă dispuși să accepte bani gheață și nu-mi cer să le arăt permisul de conducere.

Biroul din spatele geamului murdar este învăluit într-un fum gros. Mă întâmpină un bărbat cu inele în buză.

— Am nevoie de o cameră, spun eu. Plătesc cu banii jos.

Părul unsuros îi acoperă ochii somnoroși. Nu mă mai întrebă nimic altceva, îmi ia banii și îmi dă cheia de la cameră.

— Așternuturile sunt curate? întreb.

Ochii îi sclipesc o clipă.

— Le-am schimbat azi-dimineață, spune el, vădit insultat că am îndrăznit să întreb așa ceva.

Vreau să întreb câți chiriași cu ora s-au cazat aici de atunci, dar oftez și iau cheia, îndreptându-mă spre camera pe care mi-a dat-o. Bine măcar că e ultima din capătul culoarului, așa că pe una din laturi nu am nici un vecin. Poate că și camera de lângă ea este goală. Mașina se află în capătul opus al parcării și acolo o las.

Camera duhnește a fum de țigară și a nenumărate mirosuri respingătoare pe care nici nu le pot descrie. Intru și

trag cuvertura de pe pat. Așternuturile sunt șifonate, dar, într-adevăr, par curate. Mă așez în pat complet îmbrăcată, evitând să mă gândesc la ploșnițe, la șoareci... sau la o trupă SWAT înarmată.

Găsesc telecomanda unsuroasă și dau drumul la televizor. Are numai pachetul de bază la cablu, așa că dau pe un canal de știri și mă uit vreo oră ca să văd dacă nu cumva știrile naționale transmit ceva despre mine. Nu văd nimic. Poate că nu voi fi subiect de știri decât în Shady Grove.

Îmi imaginez ce se va scrie mâine în mass-media despre mine. Oare se vor concentra asupra fetei care dispăruse și care acum s-a reunit cu familia ei?

„Fugara salvează o fată răpită” – acesta este titlul de senzație pe care l-ar fi dat Brent știrii pentru a-i atrage pe cei de la AP și de la Reuters să o preia. Promite o poveste irezistibilă.

Mă întreb dacă poliția din Shreveport îl va trage la răspundere pe Dylan pentru evadarea mea. A fost angajat să mă găsească. De ce să mă fi lăsat să scap așa ușor?

Nu există altă explicație decât Dumnezeu, pe care l-am invocat nu o dată în ultimele zile. Abia dacă îl cunosc, dar cred că el mă cunoaște cu siguranță. În timp ce închid ochii, înainte să mă ia somnul, șoptesc: „Îți mulțumesc!”

DYLAN

Nu mă deranjează să admit că persoana cea mai curajoasă pe care am întâlnit-o în viața mea este Casey Cox, și am cunoscut tipi care s-au aruncat în fața grenadelor pentru a-și proteja camarazii. Totuși, nu pot afirma asta în fața lui Gordon Keegan sau a lui Sy Rollins, detectivii care îi urmăresc fiecare mișcare. Pentru ei, fata e o bombă cu ceas care trebuie dezamorsată înainte de a-i trimite pe lumea cealaltă cu viața lor plină de ilegalități cu tot.

Detectivul Keegan stă pe scaunul din dreapta, în timp ce îl conduc înapoi spre avionul său – cumpărat, probabil, din bani pătați cu sânge – și simt tensiunea plutind în aer.

— Nu-mi vine să cred că ai lăsat-o să scape, spune el.

Mă dor maxilarele în momentul în care închid gura, strângând zdravăn din dinți.

— Am fost distras de fata care țipa, pe care Cox voia să o salveze, și de tipul violent care încerca să o omoare pe ea și pe copilul ei. A fost chestie de alegere. Mi-am îndreptat mai întâi atenția către situația cea mai periculoasă.

— Dar știai că era Casey.

Are buzele strâns lipite, dar rostește cuvintele răspicat.

— Nu trebuia să faci nicio alegere. Puteai să-i fi scos de acolo pe fată și pe copil, și să o arestezi, totuși, pe Casey.

— Când te afli în vârtoarea luptei, lucrurile nu merg întotdeauna cum ar trebui.

Îmi aruncă o privire ce m-ar putea ucide.

— Nu-mi veni cu aiureala asta cu vârtoarea luptei. Am luat parte la operațiunea Furtună în deșert, diferența e că mă aflam în linia întâi, nu mă ascundeam în spatele unei insigne.

Habar nu are câte am făcut eu, fiind criminalist în armată, așa că nu răspund.

— Pe atunci nu ne cocoloșeam soldații, permițându-le să se sustragă de la datorie cu cine știe ce scuză răsuflată. Când băieții noștri se întorceau la vatră, trebuiau să se apuce de lucru și să facă ceva cu viața lor.

Serios? mă întreb eu. Nici vorbă de tulburări de stres posttraumatic după operațiunea Furtună în deșert sau după Vietnam, nu? Nici după Coreea? Nici după cele două războaie mondiale? Totul a pornit abia acum, odată cu războiul împotriva terorismului*?

Keegan e chiar mai prost decât îmi închipuiam. Mă întreb ce scuză are pentru a-și justifica escrocheriile și crimele comise. Oare se va folosi de ele la tribunal, atunci când, în sfârșit, îl voi înfunda pentru toate păcatele?

* Campanie militară împotriva terorismului inițiată de Statele Unite ale Americii și Marea Britanie, sprijinită de o coaliție alcătuită din 35 de state. (n. trad.)

— O voi găsi, spun eu. Fii fără grijă. I-am dat de urmă aici, nu-i așa? Încep să înțeleg tiparul după care acționează și felul în care gândește. Fiecare minut petrecut cu tine este un timp în care nu o urmăresc pe ea.

Ajungem la micul aeroport și trag mașina în parcare din fața clădirii. Keegan dă dezaprobator din cap.

— Du-mă până pe pistă. Îți voi arăta care e avionul meu.

Cât fac eu ocolul clădirii spre platforma betonată, el își ia geanta de voiaj de pe bancheta din spate.

— Avionul tău? îl întreb, căutând cu privirea printre cele peste douăzeci de avioane aliniate.

Ezită o jumătate de secundă, ceea ce mă face să îmi dau seama că a fost o scăpare din partea lui. Ce urmează este de obicei o minciună.

— Este al unui amic. Mă lasă să-l folosesc din când în când.

Am cunoscut o mulțime de piloți, dar cei care au propriul lor avion nu îl dau cu împrumut de parcă ar da o mașină de tuns iarba. Asigurarea costă o mică avere și nu e valabilă pentru piloții ocazionali, iar orele suplimentare de zbor înseamnă costuri piperate de întreținere. Însă nu îl provoc cu așa ceva.

— Te-ai gândit vreodată să înveți să pilotezi, Dylan?

— Am urmat cursuri în facultate, spun eu. Mi-am luat permisul de zbor, însă nu am mai pilotat de câțiva ani.

Pare dezamăgit. Aș vrea să îi spun să nu pună asta la suflet, dar păstrez tăcerea în timp ce el îmi arată drumul către avionul lui, un Cessna 182.

Cât timp își încarcă lucrurile în cala avionului cu un singur motor, eu îmi notez numărul pe care îl are înscris pe coadă. Se întoarce la mașină și se apleacă spre mine.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Să mă duc după ea. Voi continua să o caut.

— Nu, spune el. Întoarce-te acasă. Nu știu dacă o să mai lucrezi la acest caz. În plus, acum toate departamentele de poliție din cinci state sunt cu ochii pe noi. Știrile naționale vor pune mâna pe acest subiect, facilitându-ne identificarea ei, indiferent unde s-ar duce. Nu mai avem nevoie de tine.

Nu mă deranjez să îi spun că fata nu e proastă, că își va schimba din nou identitatea. Probabil că a și făcut-o deja.

— Nu lucrez pentru tine, spun eu, reținându-mi iritarea din glas. Lucrez pentru familia Pace.

Părinții lui Brent, cei care m-au angajat ca detectiv particular ca s-o găsesc pe fata pe care o consideră vinovată că le-a ucis fiul, nu vor fi cu mult mai fericiți decât Keegan atunci când vor afla că am lăsat-o să scape. Însă dacă mă va concedia cineva, aceia vor fi ei.

— Mai vedem noi. Întoarce-te acasă. E vremea să ne regroupăm și să reevaluăm.

Dau din cap în semn de confirmare. Dacă mă întâlnesc cu el în Shreveport, cel puțin îi voi acorda lui Casey un timp prețios să ajungă și mai departe.

— Bine. Pornesc imediat spre casă. Vrei să ne întâlnim mâine?

— Da. Vino la ora unu la departament. Așa voi avea timp să vorbesc cu șeful poliției și cu familia Pace și să vedem care e situația.

Asta îmi oferă și mie timp să vorbesc cu ei. Îi întind mâna, ca să nu își dea seama că îl suspectez. În timp ce eu întorc mașina, el începe verificarea dinaintea zborului spre casă.

Îmi petrec aproape întreaga noapte pe drum, conducând acasă. În tot acest timp, mă rog însă pentru Casey, mă rog să aibă timp să se ascundă înainte ca Keegan să pornească pe urmele ei.

Este târziu când ajung acasă, iar în apartamentul meu miroase a stătut. Mirosul care persista când m-am mutat aici se simte din nou. Se pare că, atunci când stai departe de ceva câteva zile, simțurile tale olfactive devin ascuțite și se ofensează ușor când te întorci.

Verific frigiderul și scurgerea de la chiuvetă, asigurându-mă că n-a rămas ceva stricat acolo. Torn o picătură din detergentul de vase în scurgere și pornesc dispozitivul pentru un minut, împrăștiind astfel aerul, dar mirosul lăsat de foștii chiriași nu dispăre. Mă gândesc că probabil creierul meu îl va filtra din nou în următoarele zile.

Deschid ușile care dau în balconul micuț și pășesc către balustrada ruginită. Când mă aplec peste ea, zăresc un cuplu tânăr care se ceartă prin geamul mașinii, în parcare. Ea amenință că va pleca, iar el țipă la ea. Când femeia pleacă, el trage niște înjurături în urma ei, apoi dă buzna într-un apartament de la parter și trântește ușa.

Se lasă din nou liniștea.

Mă așez în șezlongul pliant pe care se tot adună polenul și îmi pun picioarele pe coșul de gunoi din plastic pe care l-am întors invers, ca să-mi pot sprijini picioarele de el.

Aceeași bine-cunoscută teamă plutește în aer, făcându-l greu de respirat. Psihologul mea îi spune „depresie” și vrea să sape cât mai adânc în ea.

I-am povestit cât sunt de dezamăgit de mine însumi, că mă simt leneș și inutil de când m-am întors în Statele Unite, că nu am niciun scop în viață. E amuzant cum urmărirea lui Casey m-a făcut să uit de toate astea. Am avut un scop. Încercam să o găsesc pe presupusa asasină a celui mai bun prieten al meu din copilărie.

Acum am alt scop.

Îmi cobor picioarele și îmi sprijin coatele pe genunchi. De ce gândul de a păstra acel secret îmi adâncește teama? Va trebui să ascund tot ce știu până când am să pot construi un caz ce nu va putea fi ignorat sau ascuns sub preș. Nu îmi place să îi mint pe cei din familia Pace, care au avut destule de îndurat și au încredere în mine, nu numai ca detectiv particular, ci și ca vechi prieten de familie. Se așteaptă să o aduc pe asarina fiului lor în instanță.

Voi face asta, numai că persoana pe care mă plătesc ei să o găsesc nu este ucigașa.

De asemenea, nu știu cum va privi lucrul acesta Departamentul de Poliție din Shreveport, unde sper să lucrez într-o bună zi. Întotdeauna i-am admirat și i-am respectat pe polițiști. Sunt oameni buni, angajați în slujba legii, care au avut un impact semnificativ în viața mea. Sunt bărbați și femei care înfruntă direct focurile de armă, țipetele și exploziile exact când toată lumea fuge de ele. Corupții le îngreunează misiunea celor curajoși și integri.

Nu vreau nici să le răpesc meritele polițiștilor din Shreveport, nici să îi descriu în termeni prea generali.

Vreau ca abordarea mea să aibă precizia unui chirurg, să îi scot din sistem pe cei care merită să ajungă la închisoare, pe cei care ne fac de râs meseria, pe cei care sunt periculoși. Vreau ca poliția să scape de ei și să fie dați ca exemplu negativ pentru toți cei care se folosesc de insignă ca să terorizeze și să șantajeze. Mai vreau să îi fac să plătească pentru fiecare rană de cuțit de pe trupul lui Brent, pentru fiecare minciună înscenată ca să-i acopere moartea, pentru fiecare clipă pe care o petrec jucându-și rolul în propria lor născocire.

Dar cine sunt eu ca să fac toate astea? Sunt marfă deteriorată. Zilele astea nici măcar nu mă mai pot baza în totalitate pe creierul meu.

Totuși, nici nu pot renunța acum. Viața lui Casey depinde de acest lucru.

Când închid ochii, îi văd pe ai ei, exact așa cum erau când am stat față în față, în stradă, sub lumina felinarului. Erau atât de profunzi și păreau încărcăți de cuvinte nerostite, pe care mi-ar fi plăcut nespuse să le aud. Aș fi vrut să îi îngrijesc rănilor, să-i privesc chipul frumos și să mă las cuprins de sentimentul de pace resimțit doar pentru că mă aflam în preajma ei. Mă gândesc la ce mi-a scris în e-mailul trimis de pe adresa creată doar în acest scop și pe care l-am primit pe o adresă pe care și eu mi-am creat-o din același motiv.

În lume există un rău palpabil. L-am văzut de aproape. Să mă ascund tot restul vieții doar ca să-l pot evita poate fi un preț acceptabil. Măcar de n-ar fi peste tot...

Apoi, Casey mi-a lansat o provocare.

Ai curaj să pornești pe urmele răului care mă chinuie, chiar dacă asta înseamnă că sarcina pe care ai fost angajat să o duci la îndeplinire este o continuare a aceluia rău?

Ai aici numele. Cu siguranță, Keegan și Sy Rollins. Să nu ai încredere în prietenii lor apropiați sau în fiul lui Keegan. Keegan și Rollins nu sunt doar corupti, ci și violenți. Răul s-a încuibat în Divizia de Investigații Criminalistice și fabrică acuzații împotriva unor oameni ca mine.

Mă întorc în apartament și îmi scot laptopul din geantă. Îl deschid și verific inbox-ul, să văd dacă m-a contactat din nou. Nu e nimic nou, așa că recitesc e-mailurile trimise deja de ea.

Mă doare faptul că nu-și poate întoarce fața către Dumnezeu. Vreau asta pentru ea. Singurătatea este o povară mult prea copleșitoare ca să o duci de unul singur. Iisus nu a promis niciodată că o să ia povara de pe umerii credincioșilor săi, dar a făgăduit că îi va ajuta să o poarte.

Mă întind pe canapea, cu ochii în tavanul pătat, și mă rog pentru ea. Nu este nevoie să fie credincioasă pentru a se afla în paza Domnului. În timp ce mă rog, simt dragostea Lui pentru ea. Vede în ea ceea ce văd și eu.

Mă întreb dacă e tot la volan. Sper că a scăpat de mașină până acum, înainte ca oamenii lui Keegan să o tragă pe dreapta. Poate că a găsit un loc sigur unde să doarmă. Sper că mai are bani ca să o scoată la capăt.

Știu că o voi găsi din nou și să sperăm că, atunci când o voi face, va fi posibil să se întoarcă în siguranță și să își înfrunte acuzatorii.

CASEY

Știam că va veni și vremea asta, așa că în ultimele săptămâni am avut mereu în portbagaj o geantă cu lucruri de trebuință pentru momentul când aș fi fost nevoită să recurg la o evadare rapidă. Am vopsea de păr în trei nuanțe – brunet, roșu și blond platinat –, foarfece, câteva șepci de baseball, bani și niște haine. Știam atunci când au venit după mine că nu voi mai putea să mă duc acasă. Trebuia doar să iau mașina și să plec cu ce aveam în portbagaj.

Slavă Domnului că am fost avertizată că se apropiau. După aceea, nu m-am mai întors niciodată în apartamentul meu.

În baia de la motel, deasupra căzii, lipsesc câteva plăci de faianță pe unde se vede rigipsul mucegăit. Linoleumul este dezlipit de jur-împrejurul vasului de toaletă, lăsând să se vadă o bucată și mai mare de mucegai format pe podeaua de sub ea.

Stau în picioare în fața oglinzii, încercând să mă hotărâsc cine voi fi de data aceasta. Blondul este culoarea mea naturală, iar în ultimele săptămâni am fost șatenă.

Mai întâi îmi tund bretonul. O să-mi dau seama de restul pe parcurs. Am avut deja părul tuns până la nivelul obrazilor, atunci când am stat în Shady Grove, și sunt sigură că au fotografii cu mine în care aveam părul șaten. Aș putea să îl tai mai scurt, însă ar putea părea cam previzibil. În plus, odată ce îl tund pe tot, nu mai am ce face. Îmi las bretonul suficient de lung cât să îmi acopere ochii, lucru cu care îmi va lua o vreme să mă obișnuiesc. La mine, ochii sunt cel mai greu de mascat, în principal pentru că sunt migdalați și mai mari decât ai celorlalți oameni. În Shady Grove, nu am folosit machiaj pentru ochi, deoarece în pozele cu mine pe care le împrăstie poliția eram dată cu puțin tuș. Nu știu ce să fac de această dată. Schimbarea trebuie să fie semnificativă: nu pot să arăt la fel ca primele două versiuni ale mele. Nu am permis nimănui să îmi facă poze în Shady Grove, dar, chiar și așa, vor avea înregistrările de pe camerele de supraveghere din locurile în care am fost. Sunt șanse ca nimeni să nu aibă o fotografie suficient de clară cu mine șatenă, ca să poată fi folosită în presă. Vor continua să folosească poza în care am părul blond.

Mă vopsesc brunet, apoi mă spăl pe cap și mă clătesc. Nu îmi place cum arăt. Am tenul unei blonde, dar asta este! După ce îmi usuc părul, arăt de parcă aș fi alt om. Dacă aplic un machiaj mai închis, fumuriu la ochi și le rotunjesc conturul cu tuș, ca să nu mai pară atât de migdalați, aș putea să îmi schimb complet înfățișarea. Dacă reușesc să-mi reduc umflătura din obraz și să îmi acopăr vânătăile cu machiaj, s-ar putea să nu atrag atenția.

Trag apa în care se află șuvițele tăiate, apoi îmi usuc părul și mă mai tund puțin.

Îmi dau lacrimile în timp ce îl coafez, aranjându-l ca să pară mai scurt la spate și tapându-l, ca să arate mai dezordonat. Nu știu de ce plâng pentru părul pierdut, când am de îndurat o viață pierdută, dar se pare că nu mă pot controla.

După ce am făcut tot ce am putut ca să îmi schimb înfățișarea, fixează ceasul deșteptător de lângă pat să mă trezească peste două ore. Va trebui să scap de mașină înainte să se lumineze de ziua. Îmi șterg lacrimile și mă cufund într-un somn adânc.

Visez că un bărbat mă amenință și mă lovește cu piciorul, simt o durere îngrozitoare... apoi acesta se transformă în cadavrul lui Brent... după care în cel al tatălui meu...

Când sună alarma, sar în sus speriată. Unde mă aflu? Tremur și pielea îmi strălucește de transpirație, dar îmi amintesc că mă aflu într-un motel. Mă forțez să mă dau jos din pat, să mă spăl pe dinți, să fac din nou un duș și să îmi mai aranjez puțin părul. Fac patul, lăsându-l exact așa cum l-am găsit, și mă strecoar pe nesimțite la mașină. Plec de acolo fără să fiu văzută, cel puțin din câte îmi dau eu seama.

Pe la cinci dimineața găsesc un popas pentru camioane. Îmi las părul peste ochi, intru și îmi cumpăr niște chipsuri, ceva de băut, un smartphone ieftin într-o carcasă din plastic și o cartelă. Îl activez rapid ca să îl pot folosi cât mai repede. Este deja încărcat.

Odată ce îl pun în funcțiune, folosesc GPS-ul ca să găsesc cea mai apropiată stație de autobuz, aflată la treizeci și doi de kilometri depărtare. Urmez direcția indicată și o găsesc

cu ușurință chiar în momentul în care începe să răsară soarele.

Oare să îmi las mașina în parcare – un indiciu sigur că am luat autobuzul de aici – sau să o parchez în altă parte? Conduc o vreme prin zonă până dau de parcare subterană a unei bănci. Nu trebuie să plătești până nu ieși de acolo, lucru pe care nu intenționez să îl fac. Las mașina în acel loc, sperând că va trece destul de mult timp până când va fi observată, apoi mă întorc în stația de autobuz, cu o șapcă de baseball albă pe cap și bretonul lăsat bine peste ochi.

Soarele e deja sus pe cer când obțin orarul autobuzelor și aflu care pleacă. Trebuie să mă întorc în Durant, Oklahoma, unde știu că pot lua un alt permis de conducere și un nume fals. Este posibil să găsesc și aici un loc din care să le obțin, dar, cu cât implic mai puțini oameni, cu atât mai bine. În plus, mi-e teamă de cei cu care aș fi nevoită să mă întâlnesc ca să pot intra în lumea fărădelegilor locului, pe când omul de la restaurantul La Pedro din Durant pare să aibă un dram de decentă și, chiar dacă încalcă legea, nu îmi e teamă de el.

Se pare că pot să iau un autobuz spre Dallas, apoi să schimb și să iau un alt autobuz care merge spre Durant. Rămân pe gânduri o clipă înainte să cumpăr biletul. Oare Dylan a aflat că mi-am mai luat un permis de conducere acolo? Oare îi va trece prin minte că voi face la fel? Îi va trece prin minte lui Keegan?

Nu cred. Ei știu că am fost în Durant, dar este greu de crezut că știu tot ce am făcut acolo.

Mă gândesc la felul cum arăt. Nu îmi place să fiu brunetă, dar nu e ca și când aș avea de ales din vreo cincizeci de culori. Caut repede pe Google peruci și găsesc câteva

magazine în zonă. Pe când aflu cum să ajung la cel mai apropiat dintre ele, îmi dau seama că nu pot să intru în niciunul. Este prea riscant. Există oameni – cum ar fi victimele cancerului – pentru care cumpărarea unei peruci ar putea fi un gest firesc, dar nu și pentru cineva ca mine. S-ar putea să trezesc suspiciuni.

Caut din nou pe Google și găsesc un magazin de peruci online, cu sediul în New York. Perucile sintetice arată desul de bine în poze, dar, din nou, dacă port o perucă care pare a fi perucă, voi atrage atenția asupra mea. Va trebui să plătesc mai mult pentru una care să arate ca părul adevărat.

Navighez printre imaginile cu produsele lor și găsesc peruci cu părul lung și breton, atât în varianta blond, cât și brunet. Dau clic pe butonul Adaugă în coș, pentru ambele, apoi mă întorc și găsesc una cu părul scurt, bine aranjat, în nuanța blond căpșună. O adaug și pe aceasta. Totalul de plată depășește o mie de dolari. Cum o să plătesc? Am bani, însă nu și card de credit.

Apelez numărul pentru servicii clienți și întreb dacă pot achita printr-un ordin de plată. Mi se spune că pot, așa că plasez comanda. Când sunt întrebată unde vreau să fie expediată, ezit din nou. Mă îndrept spre Durant, așa că poate ar trebui să o livreze acolo. Însă tot nu știu la ce motel.

Pun telefonul pe difuzor, apoi intru din nou pe Google și tastez „La Pedro, Durant”. Apare restaurantul de unde mi-am luat actele false de identitate acum câteva luni. Le dau celor de acolo adresa lui Pedro. Apoi le spun că vreau să le trimită prin FedEx de îndată ce își primesc banii. Notez cât face pe ordinul de plată.

Cu șapca de baseball pe cap și cu privirea în pământ, ca să evit camerele de supraveghere, mă duc la oficiul poștal

și achiziționez un ordin de plată. Apoi găsesc un sediu FedEx și plătesc cash ca să trimită ordinul de plată la magazinul de peruci până mâine.

Totul trebuie să fie atât de complicat! Trebuie să mă gândesc dinainte la tot, să plănuiesc, să îmi imaginez ce ar putea să meargă prost. Dar am obosit. O parte din mine nu mai vrea decât să îi lase să mă găsească dacă asta au de gând.

Nu, asta este o prostie. Trebuie să mă ascund. Nu îi pot lăsa pe Keegan și pe demonii lui să mă ucidă.

Mă întorc cu un taxi în stația de autobuz. Autobuzul meu pleacă la nouă dimineața, așa că merg la baie și mă așez pe locul special amenajat pentru persoanele în scaun cu rotile; rămân acolo până aproape de ora plecării. Sunt atât de obosită încât nici măcar să plâng nu pot.

Într-un final, mă urc în autobuz și mă așez mai în spate, chiar în fața băii. Am ocupat locul dinspre culoar, în speranța că nimeni nu va vrea să stea lângă mine. Îmi conectez căștile la noul telefon, dar apoi îmi dau seama că nu am muzică pe el. În timp ce se umple autobuzul, descarc aplicația Pandora, îmi creez un cont gratuit sub un nume fals și găsesc un post care îmi place. Mi-aș dori să îmi pot transfera preferințele muzicale de pe propriul meu cont. La ce sunt bune toate aprecierile pe care le-am lăsat dacă nu le pot folosi? Cred că îmi este menit să fiu cineva care nu își poate alege muzica preferată.

Muzica mă îmbie la somn înainte ca autobuzul să pornească la drum, așa că dorm câteva ore bune. Când mă trezesc, pălesc la gândul că tot ceea ce am trăit în ultimele douăzeci și patru de ore – sau în ultimele săptămâni – nu va dispărea ca un vis.

DYLAN

— Nu înțeleg de ce fata asta este privită ca o eroină.

Cuvintele lui Jim Pace sunt însoțite de răgușeala care dezvăluie o durere profundă.

— E o criminală cu sânge rece, dar presa face o dramă din asta și dă de înțeles că a salvat-o pe bune pe fata aia.

Derulează înapoi înregistrarea video și apoi pornește din nou știrea Fox News referitoare la ce s-a întâmplat în Shady Grove. La masa pătrată de conferințe a lui Jim, Keegan și Rollins stau față în față cu el și cu Elise, pe când eu, șeful poliției și căpitanul stăm în partea opusă televizorului.

— Fata aia a pătruns în casă nu o dată, ci de două ori, spune Keegan. Este o hoată, nu o salvatoare.

Rămân tăcut, nemișcat și îmi privesc mâinile. Dacă îi iau apărarea acum, totul se va sfârși. Îmi vor lua cazul și nu voi mai avea nicio șansă să o protejez.

— Dylan, tu ai fost acolo, spune Elise cu ochii înlăcrimați. Nu poți să spui presei ce persoană îngrozitoare e fata

asta? Nu le poți explica celor de acolo ce i-a făcut băiatului nostru?

Inspir adânc, obosit.

— Nu știi dacă apariția mea la televizor ne va ajuta să o găsim, spun eu. Trebuie să trec neobservat. Dacă oamenii mă recunosc, ar putea fi avertizată când mă apropii.

— Dar ce e ea, spion? Întreabă Jim. Cum s-a putut susține legii atât timp? Parcă ar fi fost antrenată de CIA sau de ceva asemănător. Nu pricep. Locuia acolo în văzul lumii. Mergea zilnic la muncă și vorbea cu oamenii.

— Tatăl ei a fost polițist, spun eu. Trebuie să fi prins și ea câte ceva.

— Jim, prin locurile acelea presa nu difuzează aceleași știri ca pe aici, spune șeful poliției, Gates. Dar crede-mă, acum, că a atras atenția întregii țări, va fi recunoscută oriunde s-ar duce. Cineva o va denunța.

— Nu știu ce să zic, spun eu. Își va schimba înfățișarea. Probabil că a și făcut-o deja.

— Totuși, zice Elise, este ușor de recunoscut cu ochii aceia ai ei. Acesta este și motivul pentru care a devenit subiectul săptămânii. Din cauza felului în care se uită.

Îmi privesc din nou mâinile.

Șeful poliției arată de parcă nu ar fi dormit de zile bune. Se freacă la ochi.

— Jim, Elise, știu că este dezamăgitor pentru voi că am fost atât de aproape și că ne-a scăpat, dar vă asigur că o vom găsi.

Keegan mă arată cu degetul:

— *El* este cel care a lăsat-o să scape. S-o spunem pe șleau: nu avem nevoie de un detectiv particular ca s-o găsim. Lăsați-ne pe mine și pe Sy să ne ocupăm de caz. Dacă tot sunteți dornici să îi plătiți lui cheltuielile de călătorie, mai bine plătiți-le pentru noi și o vom aduce înapoi.

Căpitanul Swayze, care nu mai participase până acum la întâlniri, spune răspicat:

— Le putem da liber câteva zile, șefu'. Eu zic să-i lăsăm să meargă.

Îmi țin respirația, așteptând să fiu concediat.

Însă șeful poliției răbufnește:

— Nu, nu avem nici oameni, nici buget. Avem prea multe cazuri deschise aici. Nu îmi permit să îi scot din echipă pe doi dintre detectivii de la Divizia de Investigații Criminalistice.

Jim își drege vocea și se uită la mine. Mă pregătesc sufletește.

— Adevărul este că Dylan a găsit-o, spune el. Nimeni altcineva decât el.

Profit de acest lucru.

— O voi găsi din nou și îți promit că îl voi răzbuna pe Brent.

Keegan nu s-a dat bătut încă:

— Uite ce-i, cu tot respectul cuvenit, dar individul ăsta are o problemă. Îmi pare rău că spun asta, Dylan, însă cred că motivul pentru tot ce s-a întâmplat acolo este că situația ți-a declanșat sindromul posttraumatic.

— Sindromul posttraumatic de care sufăr este sub control, spun eu, deși mi-aș dori să fie adevărat.

— Sigur că da... De-aia ai fost eliberat din armată.

Asta chiar a durut.

— Onorabil, spun eu, deși sunt convins că toată lumea știe asta.

Keegan încearcă o altă cale.

— Înțelegi, nu-i așa, că ți-a înjunghiat fiul de cinci ori în cinci locuri vitale? Cu siguranță a plănuit asta, a făcut cercetări. Chiar și numai *una* dintre răni ar fi...

— Încetează, îi tai eu vorba.

Elise se albise la față și știu că fiecare imagine pe care i-o creionează el în minte e ca o rană mortală pentru ea.

— Domnule detectiv, spune Jim, nu este nevoie să ne reamintiți ce a făcut fata aceea.

— Îmi cer scuze, zice Keegan, însă vreau să subliniez cât de gravă este situația. Din câte știm noi, Cox lucra cu răpitorul din Shady Grove. Este ajutată cu siguranță de cineva, altfel nu s-ar putea ascunde atât de bine. O fac să pară un fel de eroină, dar vreți să îmi spuneți mie că a dat pur și simplu peste o fată care fusese răpită timp de doi ani de zile? Îmi sună dubios. Ceva nu se leagă.

— Nu avem dovezi că ea îl cunoaște, spun eu repede. Poliția din Shady Grove a confirmat povestea fetei răpite. Când Casey a fost arestată prima dată pentru intrare prin efracție, a explicat cum a aflat că fata era cu el. Poliția nu a luat-o prea în serios. Nu uitați că eram de față. Casey a pătruns înăuntru ca s-o elibereze pe fată. Încercase câteva zile la rând să o scoată de acolo.

— Îi iei apărarea? mă acuză căpitanul Swayze.

— Bineînțeles că nu, dar nu putem schimba realitatea doar pentru că nu este în folosul nostru. Este calculată, da, însă nu se potrivește profilului unui psihopat. A riscat să se expună ca să o salveze pe fata aceea.

Toți protestează în cor, dar ridic glasul și îi acopăr.

— Este important să îi creăm un portret psihologic având mintea limpede. Așa am fost eu instruit. Așa este ea.

Keegan intervine înaintea celorlalți.

— Are dreptate.

Uluit, mă întorc înspre el.

— Probabil că nu este o psihopată. Poate că suferă de un simț al justiției profund obsesiv. Poate doar credea că Brent face ceva nedrept, așa că încerca în mod obsesiv să îndrepte o greșeală.

Toată lumea este de acord. Rămân tăcut, suspicios.

— Mama ei suferă de tulburare obsesiv-compulsivă în formă gravă. Pesemne că este ereditar.

— Nu s-a dovedit științific că această tulburare se transmite genetic, intervin eu, mai ales că mă documentasem deja. Specialiștii te contrazic, iar prietenii și familia ei nu au observat niciun semn de boală mintală la ea.

— Ai auzit? îl întreabă Sy pe șeful poliției, luând cuvântul pentru prima dată. Vorbește de parcă ar fi avocatul apărării. De partea cui ești tu, Dylan?

Dau dezaprobator din cap.

— Nu vorbesc în calitate de avocat al apărării, ci vorbesc ca un detectiv care te ajută să pregătești cazul pentru a-l preda procurorului. Vrei sau nu un caz solid?

— Nu ai fost angajat să ne ajuți pe noi la pregătirea cazului, spune Keegan. Ai fost angajat să o aduci înapoi. Asta-i tot.

Simt cum îmi pulsează venele de la tâmples.

— Eu nu sunt vânător de recompense. Sunt polițist.

— Nu ești nici una, nici alta, urlă la mine Keegan.

— Încetați! spune șeful poliției, și ne întoarcem cu toții spre el. Intră în atribuțiunile lui Dylan să investigheze și să adune dovezi în acest caz în timp ce o caută, și ca să vă spun drept, domnilor detectivi, sper că sunteți mult mai informați decât păreți în momentul acesta. Așa că dați-i pace. Dylan s-a apropiat mai mult de ea decât voi. Jim, sunt de acord că avem nevoie să continue să lucreze la caz și apreciez faptul că furnizezi resursele necesare pentru asta.

Jim mă privește cu ochii lui obosiți.

— Dylan, am încredere în tine, spune el. Vreau să rămâi.

— Mulțumesc, răspund eu. Nu te voi dezamăgi.

Keegan se lasă pe spate în scaun.

— Ai făcut-o deja.

— Gata, răbufnește șeful poliției. Am hotărât. Dylan, să ne spui ce îți trebuie. Rămâi în legătură cu Keegan și cu Rollins – zi-le și lor peste ce dovezi dai – și, dacă mai ai nevoie de ceva, indiferent ce, știi cum să mă găsești. Cazul acesta este o prioritate pentru mine și voi face tot ce-mi stă în putință să-l rezolvăm. Să trecem la treabă!

Ne luăm la revedere cordial. Jim îmi spune să mai rămân puțin după ce pleacă ei, ca să mă plătească și să-mi mai dea bani pentru cheltuielile de drum. Aștept în fața

biroului lui Jim până termină el de discutat cu Gates. Când iese, îmi dă un cec.

— Mă bucur că ai rămas să lucrezi la caz, Dylan! spune el. Trebuie să îți spun că nu-mi place deloc de Keegan. Rollins o fi băiat bun, dar nu e prea vorbăreț. Uneori mi se pare că îi miroase respirația a alcool. Cât despre detectivul Keegan... îți este greu să lucrezi cu el?

— Are o personalitate îndrăzneată, mă eschivez eu, dar pot lucra cu oricine. Va fi în regulă. Cred că are un interes personal să o găsească.

Jim crede cu siguranță că vorbesc despre orgoliul lui. De-ar ști el care este adevăratul său interes...

— Vreau să ai la dispoziție tot ce-ți trebuie, spune el. Închiriază din nou un avion dacă e nevoie. Sună-mă dacă e cazul să iei un bilet de avion. În momentul în care o localizezi, trebuie să ajungi acolo cât de repede poți.

Îl asigur că așa voi face. Când ies afară, mă întreb dacă ar fi trebuit să îi dezvălui lui Jim tot adevărul. M-ar fi crezut? Nu, firește că nu. În acest moment, nu există nimic care să-i convingă că fata al cărei ADN se afla peste tot la locul uciderii fiului lor nu este o ucigașă. De ce ar simpatiza cu ea? În plus, nu te poți apuca să-i acuzi pe polițiști fără să ai o mulțime de dovezi care să-ți susțină afirmațiile, iar eu nu pot obține acele dovezi decât dacă lucrurile ar rămâne așa cum sunt deocamdată.

În timp ce mă îndrept spre mașină, îl văd pe Keegan ieșind din parcare. Îmi aruncă o privire prin geamul mașinii de mă trec fiorii. Îmi pun ochelarii de soare și mă prefac că nu l-am văzut.

DYLAN

Privirea pe care mi-a aruncat-o Keegan când ieșea din parcare la Jim Pace îmi dă o senzație de rău. E un bărbat periculos, iar dacă simte că nu sunt de partea lui sau nu cred în povestea lui, sunt un om mort, la fel ca Brent. Când ajung la câțiva kilometri distanță de casa familiei Pace, opresc la un Burger King și îmi deschid laptopul. Mă conectez la rețeaua de Wi-Fi de acolo și copiez documentele pe care le-am compilat despre Brent pe stick-ul de memorie trimis de Casey acum câteva săptămâni, cel cu toate cercetările făcute de Brent. Apoi șterg fișierele de pe adresa mea de e-mail și din memoria calculatorului.

Copiez fișierele de pe acel stick pe un altul. Mă duc apoi cu mașina la bancă, închiriez o cutie de valori și las acolo stick-ul de memorie original. Iau cheia cu mine, încercând să mă hotărâsc cui să i-o dau. În cine se poate avea încredere?

În psihologul meu? I-aș putea spune că, dacă mor subit, vreau să predea dovezile celor de la FBI sau poliției statale. Sună, totuși, cam paranoic, precum personajul acela al lui

Mel Gibson din *Conspiracy Theory* (*Teoria conspirației*). Nu vreau să creadă că sindromul posttraumatic a atins un nou nivel, și mai grav.

I-aș putea da cheia surorii lui Casey, Hannah, dar am senzația că deja deține aceste dovezi. Știu că i-a trimis deja lui Casey un pachet. Probabil că a fost chiar acest stick.

Aș putea să o las familiei Pace, dar nu știu dacă ar putea rezista tentației de a merge să vadă ce se află acolo.

Nu am pe nimeni în care să mă încred suficient.

Acest gând mă afundă din nou în depresie, însă mă forțez să ies. Nu mă pot cufunda în ea. Trebuie să acționez. Îmi voi da seama ce să fac cu cheia la un moment dat, dar nu pot lăsa depresia să îmi vină de hac acum.

Cu sau fără resurse din partea departamentului, Keegan și Rollins se duc după Casey. Au ei propriile lor resurse, ceea ce constituie o parte a problemei.

La un moment dat, trebuie să îi trimit lui Casey din nou un e-mail, ca să ne putem compara informațiile. Dacă îi voi câștiga încrederea, poate îmi va spune unde se află.

Da, când o zbură porcul! Îmi dau seama că fabulez.

Când intru în apartament, îmi sună telefonul. Mă uit la ecran și oftez. Mama. Mă gândesc să nu-i răspund, dar, înaintea de al patrulea apel, apăs pe butonul verde.

— Bună, mamă.

Știu că vocea îmi sună fals.

— Nu m-ai mai sunat de câteva săptămâni. Voiam să văd dacă mai trăiești.

— Nu, mamă, n-am murit.

— Credeam că o să ținem legătura mai des după ce ai fost plecat atâta vreme. Nu-i ca și când ai fi ocupat.

— De fapt chiar sunt, spun eu. Am lucrat.

— Ai lucrat? Cine te-a angajat?

Nu vreau să intru în detalii.

— Am un contract cu departamentul de poliție pentru a ajuta la rezolvarea unui caz. Am fost plecat din oraș destul de mult timp.

— Ei știi despre problema ta?

Urăsc felul în care rostește ea acel cuvânt, de parcă l-ar pune între ghilimele.

— Da, mamă. Tu ce mai faci?

— Sunt bine; puțin curioasă de ce poți să-ți faci timp să pleci din oraș, dar nu și să treci pe aici.

Mă enervez.

— M-ai dat afară.

— Nu te-am dat afară. A fost doar o mică ceartă, atâta tot. Articulează cu greu cuvintele.

— Nu am vrut să spun că nu te mai poți întoarce niciodată.

Râd ușor, amar.

— Era oricum vremea să merg mai departe.

Nu mă gândesc decât la un singur motiv pentru care a sunat. Mi-a spus clar că îi e indiferent dacă mă vede sau nu, iar când începe să îi pese, o deranjează că nu sunt așa cum se aștepta ea să fiu.

— Mamă, ai nevoie de bani? De asta m-ai sunat?

— Nu, mormăie ea, voiam să știu dacă ai auzit de Brent Pace. A fost ucis.

Îmi doresc și mai puțin să vorbesc cu ea despre Brent decât îmi doresc să vorbesc despre mine.

— Sigur că am auzit. S-a întâmplat acum câteva luni.

— Câtă atenție i s-a acordat acelui băiat, iar acum se întâmplă una ca asta. Brent a fost cu siguranță implicat în ceva necurat.

— Nu a fost.

— Nu ai de unde să știi. Și eu m-am judecat pe mine însămi în toți anii ăștia, gândindu-mă că astfel de lucruri i se pot întâmpla doar copilului meu pentru că sunt eu o mamă groaznică. Niciodată altora.

Mă înroșesc la față.

— Așa le trebuie, nu-i așa?

— Nu am spus asta, dar acum dacă tot ai...

Se poticnește de parcă în adâncul sufletului ei ar ști că este deplorabil să spui un asemenea lucru. Sper ca măcar atâta conștiință să-i fi rămas.

— Unchiul tău vine pe la noi împreună cu familia weekendul viitor. I-am spus că vei fi aici dacă te vei putea da jos din pat.

Îmi umezesc buzele întrebându-mă de ce îmi simt gura atât de uscată.

— Nu cred că voi ajunge. Trebuie să plec din nou din oraș.

— Ce-o să creadă dacă nu vei fi aici?

Simt cum acidul gastric îmi face o gaură în stomac.

— Că am avut o cădere nervoasă și că mă aflu într-o cămașă de forță pe undeva?

— El nu crede așa ceva despre tine.

— Când am vorbit ultima oară cu el la telefon, mi-a spus să îmi revin, că îmi fac de răs familia și că e timpul să mă maturizez.

— Are doar standarde înalte.

Fratele mai mic al mamei nu a fost nici măcar o zi în slujba țării sale, dar are foarte multe păreri despre noi, cei care am fost.

— Am și eu standarde înalte, mamă.

Îmi dreg glasul.

— Îmi pare rău, dar nu ar fi trebuit să-i spui că voi veni, fără să mă întreb. Nu pot să ajung.

Nu îmi spun că psihologul meu mi-a recomandat să păstrez distanța față de familie o vreme. Oamenii care nu înțeleg sindromul posttraumatic – sau orice altă vulnerabilitate normală – nu ar trebui să aibă puterea de a-mi da peste cap progresul.

Am obrazul suficient de gros încât să tolerez o astfel de ignoranță la majoritatea oamenilor, dar e mai dificil să suporti asta din partea celor cărora ar trebui să le pese.

— Ce îmi voi spune lui taică-tu?

— Spune-i că m-am dat jos din pat.

— Și-a cheltuit toți banii din ajutor la păcănele. Nu știu cu ce-o să plătim factura la curent.

Asta era! Știam eu!

— Cât este?

— O sută cincizeci.

— Dă-mi numărul contului. Sun la Southwestern și plătesc eu.

— Nu-l știu pe de rost. Trimite-mi-i mie. Plătesc eu.

Știu eu mai bine. Părinții mei sunt amândoi alcoolici. Tatăl meu suferă de o ciroză atât de gravă că vomită sânge. Amândoi au ajuns să bea ajutoarele de handicap înainte să vină facturile. Aș putea să refuz, să spun că nu-i trimit, dar apoi ar deveni răutăcioasă, iar eu mi-aș petrece următoarele zile gândindu-mă întruna la asta, în loc să mă gândesc la Casey. În cele din urmă accept, ca să pot încheia convorbirea.

Uneori familia chiar este un teren minat.

DYLAN

Acum pot să ridic greutate de 114 kilograme la banca de exerciții, chiar dacă am slăbit de când am fost eliberat din armată, iar asta s-a întâmplat în special pentru că psihologul meu crede că trebuie să mă concentrez pe fiecare aspect al sănătății. La început, nu am avut chef să fac exerciții fizice. Voiam doar să lăncezesc în pat și să număr plăcile de pe tavan – apropo, sunt 196 în dormitor –, dar prietenul meu Dex m-a convins, făcându-mă să mă simt oarecum jenat, să merg cu el la sală. Dex este un alt supraviețuitor al atacului cu bombă artizanală în urma căruia au murit cinci dintre băieții cu care eram în convoi în acea zi. Este încăpățânat ca un catâr și i-a displăcut total ideea de a-mi irosi viața când aveam atâtea lucruri de care să mă bucur. E greu să te cerți cu un om care a suferit două amputări și care te bate întruna la cap că trebuie să-ți folosești restul trupului care ți-a fost cruțat.

Așa că merg la sală când pot, iar el se poartă de cele mai multe ori de parcă ar fi antrenorul meu personal, forțându-mă să mai fac zece repetări, să mai ridic vreo cinci